

отъ Мала Азия, когато мухамеданскитѣ племена, повиквани отъ своитѣ бейови, отиваха да освояватъ далечни земи. Стори ми се, че така пѣе юнакъ, въоруженъ, на коня си, когато се опраща изъ средѣ дружина за послѣденъ пътъ съ либето си и съ домътъ на дѣдитѣ си, като обѣщава слава и плѣнъ. Впечатлението, което ми направи тази трѣба, разбуди въ мене нови, сега болни, спомени и азъ побѣсенъ отъ мъжа трѣшнахъ глава на твърдата възглавница и воздишахъ, като раненъ звѣръ.

Тойзи свирачъ бѣше нѣкой си Кюрдъ, забтійски трѣбачъ, съ когото очпослѣ се запознахъ. Той бѣше цѣлъ дангалакъ, каквито си биватъ Кюрдитѣ, съ дебели вежди и съ черни огнени очи. Нему, че и на менъ, мило ни бѣше да се разговаряме по мѣжду си, защото той иначе имаше добъръ и сложенъ нѣравъ, та много пѣти чувахъ отъ него, че повиканъ отъ падишахътъ противъ „Московецътъ“ на 1852 г. напусналъ бащинаята си, и че отъ онуй време не се е вращалъ въ кѣщи. Опитвахъ се много пѣти да изчопля нѣщо по-изтънко за него, но не ми се удаде никога. Джахилъ — тъй го викаха Кюрда — би ме погледналъ съ дълбокъ и жаленъ погледъ, и би ми казалъ: „да ти попѣя една нашенска!“

Въ туй време трѣбата млъкна, и наоколо всичко се размърда. Башчаушинътъ си подигна главата отъ постелката и зе да псува и да хули, та пробуди онѣзи, които имаше да отидатъ, да смѣнятъ забтнитѣ постражитѣ. Коушъ-нобетчи — тъй викаха забтнето, който имаше да се грижи само за редътъ и чистотата въ забтійската спалня, — дигна се отъ постелката, угаси кандилото, което още мъждѣше, приближи се до мангалътъ, стѣкна огнѣтъ, и турна да сvari кафе. Тогазъ и башъ-чаушинътъ и другитѣ забтни зеха да ставатъ, и вратата отъ коушѣтъ се отвори.